

FÆLLES HOLDNING (EF) Nr. 16/2009

fastlagt af Rådet den 16. februar 2009

med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/.../EF af ... om ændring af direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, direktiv 2002/58/EF om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor og forordning (EF) nr. 2006/2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse

(EØS-relevant tekst)

(2009/C 103 E/02)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra den europæiske tilsynsførende for databeskyttelse ⁽³⁾,

i henhold til proceduren i traktatens artikel 251 ⁽⁴⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Det nuværende regelsæt for elektronisk kommunikation udgøres af fem direktiver: Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet) ⁽⁵⁾, Europa-Parla-

mentets og Rådets direktiv 2002/20/EF af 7. marts 2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (tilladelsesdirektivet) ⁽⁶⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) ⁽⁷⁾, direktiv 2002/22/EF (forsyningspligtdirektivet) ⁽⁸⁾ og direktiv 2002/58/EF (direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) ⁽⁹⁾ (samlet benævnt »rammedirektivet og særdirektiverne«), som Kommissionen jævnligt skal tage op til fornyet vurdering, bl.a. for at afgøre, om den teknologiske og markedsmæssige udvikling giver grund til ændringer.

(2) Kommissionen fremlagde resultaterne af en sådan vurdering i sin meddelelse af 29. juni 2006 til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om revurderingen af EU's regelsæt for elektroniske kommunikationsnet og tjenester.

(3) Reformen af EU's regelsæt for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, der også styrker bestemmelserne vedrørende slutbrugere med handicap, er et afgørende skridt på vejen mod et europæisk samarbejdsområde for information og samtidig mod et informationssamfund, der er åbent for alle. Disse målsætninger indgår i denne strategiske ramme for udviklingen af informations-samfundet, som Kommissionen har beskrevet i en meddelelse til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget af 1. juni 2005 med titlen »i2010 - et europæisk informationssamfund som middel til vækst og beskæftigelse«.

(4) Af hensyn til klarheden og enkelheden indeholder dette direktiv kun ændringerne til direktiv 2002/22/EF (forsyningspligtdirektivet) og 2002/58/EF (direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation).

⁽¹⁾ EUT C 224 af 30.8.2008, s. 50.

⁽²⁾ EUT C 257 af 9.10.2008, s. 51.

⁽³⁾ EUT C 181 af 18.7.2008, s. 1.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 24.09.2008 (endnu ikke offentliggjort i EUT), Rådets fælles holdning af 16. februar 2009 og Europa-Parlamentets holdning af ...

⁽⁵⁾ EFT L 108 af 24.4.2002, s. 7.

⁽⁶⁾ EFT L 108 af 24.4.2002, s. 21.

⁽⁷⁾ EFT L 108 af 24.4.2002, s. 33.

⁽⁸⁾ EFT L 108 af 24.4.2002, s. 51.

⁽⁹⁾ EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37.

- (5) Med forbehold af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF af 9. marts 1999 om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse ⁽¹⁾, særlig kravene om anvendelsesegnhed for handicappede brugere i artikel 3, stk. 3, litra f), bør visse aspekter af terminaludstyret, herunder udstyr til brug for handicappede, henlægges under direktiv 2002/22/EF (forsyningspligt-direktivet) for at lette adgangen til netværk og brugen af tjenesteydelserne. Sådant udstyr indbefatter for indeværende terminaludstyr til modtagelse af tv- og radio samt særligt terminaludstyr for hørehæmmede slutbrugere.
- (6) Medlemsstaterne bør gennemføre foranstaltninger, som fremmer skabelsen af et marked for bredt tilgængelige produkter og tjenester, som omfatter faciliteter for handicappede slutbrugere. Dette kan f.eks. ske ved henvisning til europæiske standarder, ved at indføre krav om elektronisk tilgængelighed (e-tilgængelighed) for offentlige indkøbsprocedurer og tjenester vedrørende udbud i henhold til lovgivningen om handicappede slutbrugeres rettigheder.
- (7) Der er behov for at tilpasse nogle af definitionerne af hensyn til princippet om teknologineutralitet og for at holde trit med teknologiuudviklingen. Navnlig bør betingelserne for udbuddet af en tjeneste adskilles fra de egentlige definitoriske elementer i en offentligt tilgængelig telefonitjeneste, dvs. en elektronisk kommunikationstjeneste, der giver offentligheden mulighed for at foretage og modtage indenlandske og/eller internationale opkald direkte eller indirekte ved hjælp af et eller flere numre i en national eller international telefonnummerplan, uanset om en sådan tjeneste er baseret på kredsløbskoblet eller pakkekoblet teknologi. Det ligger i en sådan tjenestes natur, at den går begge veje og giver begge parter mulighed for at kommunikere. En tjeneste, der ikke opfylder disse betingelser, f.eks. en »klik-selv«-funktion på en kundeservicewebside, er ikke en offentligt tilgængelig telefonitjeneste. Offentligt tilgængelige telefonitjenester omfatter også kommunikationsmidler specifikt beregnet til handicappede slutbrugere, som gør brug af tekstrelæ eller totale konversationstjenester.
- (8) Det er nødvendigt at tydeliggøre, at indirekte udbud af tjenester også kan omfatte situationer, hvor opkald etableres via operatørforvalg eller fast operatørvalg, eller hvor en udbyder videresælger eller omdøber offentligt tilgængelige telefonitjenester, der udbydes af en anden virksomhed.
- (9) Den teknologiske og markeds-mæssige udvikling har medført, at nettene i stigende grad går over til IP-teknologi (»Internet Protocol«), og at forbrugerne i stigende grad kan vælge mellem flere konkurrerende udbydere af taletelefoni. Derfor bør medlemsstaterne kunne adskille forsyningspligt, der angår oprettelse af en forbindelse til det offentlige kommunikationsnet fra en fast lokalitet, fra forsyningspligt, der angår udbud af en offentligt tilgængelig telefonitjeneste (herunder opkald til alarmtjenester via 112-nummeret). En sådan adskillelse bør ikke påvirke omfanget af den forsyningspligt, der er fastlagt og revurderet på fællesskabsplan. De medlemsstater, der benytter nationale alarmnumre ved siden af 112, bør kunne pålægge virksomhederne tilsvarende forpligtelser til at give adgang til disse nationale alarmnumre.
- (10) Det er i overensstemmelse med nærhedsprincippet op til medlemsstaterne at bestemme ud fra objektive kriterier, hvilke virksomheder der udpeges som udbydere af forsyningspligt-ydelser, i givet fald under hensyntagen til disse virksomheders evne og vilje til at levere alle eller en del af disse forsyningspligt-ydelser. Dette er ikke til hinder for, at medlemsstaterne i forbindelse med udpegningsprocessen kan medtage specifikke vilkår, der er begrundet i hensynet til effektivitet, herunder bl.a. samling af geografiske områder eller komponenter eller fastsættelse af minimumsperioder for udpegelsen.
- (11) De nationale tilsynsmyndigheder bør kunne følge udviklingen og detailtaksternes niveau for tjenester, der henhører under forsyningspligten, også i de tilfælde, hvor en medlemsstat endnu ikke har udpeget en virksomhed til at varetage forsyningspligten. Overvågningen bør i så fald foretages på en sådan måde, at den ikke pålægger hverken de nationale tilsynsmyndigheder eller de virksomheder, der udbyder sådanne tjenester, for store administrative byrder.
- (12) Forpligtelser, hvis formål var at lette overgangen fra rammebestemmelserne fra 1998 til regelværket fra 2002, er blevet overflødige og bør ophæves sammen med andre bestemmelser, der overlapper og falder sammen med dem, der er fastlagt i direktiv 2002/21/EF (rammedirektivet).

⁽¹⁾ EFT L 91 af 7.4.1999, s. 10.

- (13) Kravet om, at der skal udbydes et minimumssæt af faste kredsløb på detailniveau, som var nødvendigt for at sikre, at 1998-bestemmelserne på området faste kredsløb, hvor der på tidspunktet for 2002-reglernes ikrafttræden endnu ikke var tilstrækkelig konkurrence, fortsat ville finde anvendelse, er ikke længere nødvendigt og bør ophæves.
- (14) Der er risiko for, at et fortsat pålæg direkte i EF-lovgivningen om operatørvalg og fast operatørvalg vil hæmme den teknologiske udvikling. Sådanne afhjælpende foranstaltninger bør snarere pålægges af de nationale tilsynsmyndigheder på baggrund af en analyse af markedet gennemført i overensstemmelse med procedurerne i direktiv 2002/21/EF (rammedirektivet) og gennem forpligtelserne i artikel 12 i direktiv 2002/19/EF (adgangsdirektivet).
- (15) Bestemmelser om kontrakter bør ikke alene finde anvendelse på forbrugere, men også på andre slutbrugere, navnlig mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder (SMV'er), som måske foretrækker en kontrakt tilpasset forbrugernes behov. For at undgå unødige administrative byrder for udbydere og kompleksiteten i at definere SMV'er bør bestemmelserne om kontrakter ikke finde automatisk anvendelse på disse andre slutbrugere, men kun når disse anmoder herom. Medlemsstaterne bør træffe hensigtsmæssige foranstaltninger for i højere grad at gøre SMV'er bekendt med denne mulighed.
- (16) Som følge af den teknologiske udvikling vil der kunne anvendes andre former for identifikatorer i fremtiden ud over almindelige former for nummeridentifikation.
- (17) Udbydere af elektroniske kommunikationstjenester, som omfatter opkald, bør sørge for, at deres kunder får tilstrækkelige informationer om, hvorvidt der ydes adgang til alarmtjenester, og om eventuelle begrænsninger af tjenesten (f.eks. en begrænsning med hensyn til lokaliseringsfaciliteter og rutning af nødopkald). Sådanne udbydere bør også give deres kunder klare og gennemsikkelige oplysninger i den oprindelige kontrakt og i forbindelse med enhver ændring af den udbudte tjeneste, f.eks. i faktureringsoplysningerne til kunden. Disse oplysninger bør omfatte enhver begrænsning i territorial dækning baseret på planlagte tekniske driftsparametre for tjenesten og den tilgængelige infrastruktur. Ydes tjenesten ikke over et koblet telefonnet, bør oplysningerne også omfatte pålidelighedsniveauet for adgang og for lokaliseringsoplysninger om den opkaldende part i forhold til en tjeneste ydet over et koblet telefonnet, under hensyntagen til den eksisterende teknologi og de gældende kvalitetsstandarder samt tjenestekvalitetsparametrene i direktiv 2002/22/EF (forsyningspligt-direktivet).
- (18) Med hensyn til terminaludstyr bør kundekontrakten indeholde oplysninger om eventuelle restriktioner, som udbyderen måtte have pålagt brugen af udstyret, f.eks. ved at SIM-låse mobile anordninger, hvis sådanne restriktioner ikke er forbudt i henhold til den nationale lovgivning, og om eventuelle gebyrer, som måtte forfalde til betaling ved kontraktens opsigelse, uanset om denne finder sted før den fastsatte udløbsdato eller på denne dato, herunder om eventuelle omkostninger forbundet med at beholde udstyret.
- (19) I kundekontrakten bør det ligeledes, uden at udbyderen dog kan forpligtes til at træffe forholdsregler ud over dem, der foreskrives i fællesskabslovgivningen, fastlægges, hvilke forholdsregler udbyderen eventuelt kan træffe i tilfælde af sikkerheds- og integritetshændelser, trusler eller sårbarheder.
- (20) De relevante nationale myndigheder bør, af hensyn til at tage fat om spørgsmål af relevans for almenheden for så vidt angår brug af telekommunikationstjenester samt for at tilskynde beskyttelsen af andres rettigheder og frihedsrettigheder, med tjenesteudbydernes bistand kunne udarbejde almennyttige oplysninger om brugen af kommunikationstjenester og foranledige sådanne oplysninger videreformidlet. Disse oplysninger kunne omfatte oplysninger til almenheden om overtrædelse af reglerne om ophavsret, anden ulovlig anvendelse og formidling af skadeligt indhold og vejledning om og metoder til beskyttelse mod de risici, der kan true den personlige sikkerhed, f.eks. i forbindelse med videregivelse af personoplysninger under visse omstændigheder, samt privatlivets fred og personlige data. Disse oplysninger kunne koordineres ved hjælp af samarbejdsproceduren i artikel 33, stk. 3, i direktiv 2002/22/EF (forsyningspligt-direktivet). Sådanne almennyttige oplysninger bør ajourføres, når det er påkrævet, og bør forelægges på let forståelige trykte og elektroniske formater som fastlagt af de enkelte medlemsstater og på de nationale offentlige myndigheders websider. De nationale tilsynsmyndigheder bør kunne pålægge udbydere at videreformidle disse standardiserede oplysninger til alle deres kunder på en efter de nationale tilsynsmyndigheders opfattelse hensigtsmæssig måde. De pågældende oplysninger bør ligeledes medtages i kontrakter, hvis medlemsstaterne kræver det.

- (21) Abonnenternes ret til at opsige deres kontrakt uden strafgebyr vedrører ændringer i kontraktvilkår, der fastlægges af udbydere af elektroniske kommunikationsnet og/eller -tjenester.
- (22) Da elektronisk kommunikation får større og større betydning for forbrugerne og erhvervslivet, bør de udbydere af tjenesten og/eller nettet, som de indgår kontrakten med, give brugerne fuldstændige oplysninger om trafikstyringspolitikkerne. Hvor konkurrencen ikke er effektiv, bør de nationale tilsynsmyndigheder iværksætte de afhjælpende foranstaltninger, som direktiv 2002/19/EF (adgangsdirektivet) stiller til rådighed for dem, for at sikre, at brugernes adgang til bestemte typer af indhold eller applikationer ikke begrænses urimeligt.
- (23) Hvis der ikke findes relevante fællesskabsretlige bestemmelser, betragtes indhold, applikationer og tjenester som lovlige eller skadevoldende i overensstemmelse med nationale materielle og processuelle regler. Det er en opgave for medlemsstaterne, ikke for udbydere af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, ud fra gældende ret at tage stilling til, om indhold, applikationer eller tjenester er lovlige eller skadevoldende. Rammedirektivet og særdirektiverne finder anvendelse, medmindre andet er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informations-samfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (Direktivet om elektronisk handel) ⁽¹⁾, som bl.a. indeholder en regel om ren viderefremidling («mere conduit») for mellemliggende tjenesteydere.
- (24) Gennemskuelige, aktuelle og sammenlignelige oplysninger om tilbud og tjenester er vigtige for forbrugerne på markeder med konkurrence mellem flere tjenesteudbydere. Slutbrugere og forbrugere af elektroniske kommunikationstjenester bør let kunne sammenligne priserne for de forskellige tjenester, der tilbydes på markedet, på grundlag af oplysninger, der offentliggøres i en let tilgængelig form. For at gøre prissammenligningen let bør de nationale tilsynsmyndigheder have mulighed for at forlange mere gennemskuelige oplysninger (herunder om takster, forbrugsmønstre og andre relevante statistiske oplysninger) af virksomheder, som udbyder elektroniske kommunikationstjenester og/eller -net, og til at sikre, at tredjeparter har ret til gratis at benytte offentligt tilgængelige oplysninger, der er udsendt af sådanne virksomheder. De nationale tilsynsmyndigheder bør også selv gratis eller til en rimelig pris kunne stille prisoversigter til rådighed, navnlig når markedet ikke har sørget for det. Virksomhederne bør ikke have ret til betaling for brugen af oplysninger, hvor disse allerede er offentliggjort og dermed henhører under det offentlige domæne. Desuden bør slutbrugere og forbrugerne, før de køber en tjeneste, have fyldestgørende oplysninger om prisen på og arten af den tilbudte tjeneste, navnlig hvis der lægges ekstragebyrer på et frikaldsnummer. De nationale tilsynsmyndigheder bør kunne forlange, at sådanne oplysninger som generel regel viderefremidles, og for visse af tilsynsmyndighederne fastsatte tjenestekategoriens vedkommende, at de formidles umiddelbart forud for etablering af opkaldet, medmindre andet er fastsat i den nationale lovgivning. De nationale tilsynsmyndigheder bør, når de fastsætter de opkaldskategorier, der kræver prisoplysning forud for etablering, tage behørigt hensyn til tjenestens art, de prisvilkår, der finder anvendelse herpå, og spørgsmålet om, hvorvidt den tilbydes af en udbyder, som ikke udbyder elektroniske kommunikationstjenester. Virksomhederne bør også, hvis medlemsstaterne kræver det, give abonnenterne almenyttige oplysninger udarbejdet af de relevante offentlige myndigheder, bl.a. om de mest almindelige overtrædelser og om, hvilke retlige følger de kan få, jf. dog bestemmelserne i direktiv 2000/31/EF (direktivet om elektronisk handel).
- (25) Kunderne bør underrettes om deres rettigheder med hensyn til anvendelse af deres person-oplysninger i abonnentfortegnelser, og især om formålet med sådanne fortegnelser, samt om deres ret til gebyrfrit ikke at blive medtaget i en offentlig abonnentfortegnelse, jf. direktiv 2002/58/EF (direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation). Kunderne bør ligeledes informeres om systemer, som tillader, at oplysninger medtages i nummerdatabasen, men som ikke samtidig giver brugere af nummeroplysningstjenester adgang hertil.
- (26) Et marked med konkurrence burde sikre, at brugerne får tjenester af den kvalitet, de efterspørger, men i særlige tilfælde kan det blive nødvendigt at sikre, at det offentlige kommunikationsnet har et mindstemål af kvalitet, der gør, at tjenesten ikke forringes, at der ikke blokeres for adgang, og at trafikken over nettene ikke forsinkes.
- (27) I fremtidens IP-net, hvor udbuddet af en tjeneste kan være adskilt fra udbuddet af nettet, bør medlemsstaterne kunne fastlægge, hvilke skridt der bør tages for at sikre udbuddet af offentligt tilgængelige telefonitjenester ved

(¹) EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.

hjælp af offentlige kommunikationsnet og uafbrudt adgang til alarmtjenester under omfattende netsammenbrud eller i tilfælde af force majeure under hensyntagen til de forskellige abonnenters prioriteter og de tekniske begrænsninger.

- (28) De relevante nationale myndigheder bør for at sikre, at handicappede slutbrugere kan udnytte konkurrencen og de samme valgmuligheder mellem tjenesteudbydere som de fleste slutbrugere, om nødvendigt og på baggrund af de nationale forhold præcisere de forbrugerbeskyttelseskrav, som skal opfyldes af de virksomheder, der udbyder offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester. Sådanne krav kan bl.a. omfatte krav om, at virksomhederne sikrer, at handicappede slutbrugere udnytter deres tjenester på samme vilkår og betingelser, herunder priser og takster, som deres øvrige slutbrugere, og tager de samme priser for deres tjenester, uanset de ekstraomkostninger, som de måtte pådrage sig. Yderligere krav kan relatere sig til engrosordninger mellem virksomheder.
- (29) Telefonistassistance omfatter mange forskellige former for betjening af slutbrugere. Udbuddet af sådanne tjenester bør overlades til forretningsmæssige forhandlinger mellem udbydere af offentlige kommunikationsnet og udbydere af telefonistassistance, sådan som det er tilfældet med mange andre former for kundeservice, og det er ikke nødvendigt, at det fortsat skal være obligatorisk at udbyde dem. Denne forpligtelse bør derfor ophæves.
- (30) Nummeroplysningstjenester bør leveres og leveres også ofte på konkurrenceprægede markedsvilkår i henhold til artikel 5 i Kommissionens direktiv 2002/77/EF af 16. september 2002 om konkurrence på markederne for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester⁽¹⁾. Foranstaltninger vedrørende medtagelse af slutbrugerdata (som virksomheder, der tildeler abonnenter telefonnumre, ligger inde med) i databaser bør overholde kravene til beskyttelse af personoplysninger, herunder artikel 12 i direktiv 2002/58/EF (direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation). Der bør indføres omkostningsorienteret levering af disse data til offentligt tilgængelige nummerfortegnelser og nummeroplysningstjenester for at sikre, at slutbrugere fuldt ud kan drage fordel af rimelige og gennemskuelige konkurrence-dygtige vilkår.
- (31) Det bør være muligt for slutbrugere at kalde og få adgang til alarmtjenester via enhver telefonitjeneste, der kan etablere taleopkald ved hjælp af et eller flere numre i nationale telefonnummerplaner. Beredskabsmyndighederne bør kunne behandle og besvare opkald til nummer 112 mindst lige så hurtigt og effektivt som opkald til nationale alarmnumre. Det er vigtigt, at 112 bliver mere kendt, da det vil øge beskyttelsen og sikkerheden for borgere, der rejser i EU. Borgerne bør ved rejse i en hvilken som helst medlemsstat således bringes på det rene med, navnlig gennem oplysninger på opslag i internationale busterminaler, banegårde, havne og lufthavne samt i telefonbøger, telefonboks og abonnements- og faktureringsmateriale, at 112 kan benyttes som fælles alarmnummer i hele Fællesskabet. Det er først og fremmest medlemsstaterne, som er ansvarlige herfor, men Kommissionen bør fortsat både støtte og supplere medlemsstaternes initiativer med henblik på at øge kendskabet til 112 og foretage regelmæssige evalueringer af offentlighedens kendskab til dette nummer. Pligten til at stille lokaliseringsoplysninger om den kaldende part til rådighed bør styrkes for at yde EU's borgere bedre beskyttelse. Specielt bør virksomhederne stille stedbestemmelsesdata til rådighed for alarmtjenester, så snart opkaldet når frem til den pågældende tjeneste, uanset hvilken teknologi der anvendes.
- (32) Medlemsstaterne bør sikre, at virksomheder, der over for slutbrugere udbyder en elektronisk kommunikationstjeneste, som giver mulighed for at foretage opkald ved hjælp af et eller flere numre i en national telefonnummerplan, sikrer adgang til alarmtjenester med den nøjagtighed og pålidelighed, der er teknisk mulig for den pågældende elektroniske kommunikationstjeneste. Netuafhængige tjenesteudbydere kontrollerer ikke nødvendigvis nettene og vil ikke nødvendigvis kunne sikre, at nødopkald over deres tjeneste dirigeres med samme pålidelighed som almindelige integrerede udbydere af telefontjenester, eftersom de muligvis ikke vil kunne sikre adgang til tjenesterne, fordi de ikke har kontrol over problemer i forbindelse med infrastruktur. Når der er indført internationalt anerkendte standarder, som sikrer en korrekt og pålidelig rutning og etablering af forbindelse til alarmtjenesterne, bør de netuafhængige tjenesteudbydere også opfylde forpligtelserne med hensyn til adgang til alarmtjenester på et niveau, der kan sammenlignes med det, der kræves for andre virksomheder.
- (33) Medlemsstaterne bør træffe særlige foranstaltninger for at sikre, at alarmtjenesterne, herunder 112, er lige så tilgængelige for handicappede, herunder døve, hørehæmmede, talehæmmede og døvstumme slutbrugere, som for andre. Det kan betyde, at der skal tilvejebringes særligt terminaludstyr for hørehæmmede brugere, tekstformidlingstjenester eller andet specifikt udstyr.

⁽¹⁾ EFT L 249 af 17.9.2002, s. 21.

- (34) Taleopkald er fortsat den mest stabile og pålidelige form for adgang til alarmtjenester. Andre kontaktformer som f.eks. tekstmeddelelser (sms) kan være mindre pålidelige og kan indebære en vis tidsmæssig forskydning. Medlemsstaterne bør imidlertid, hvis de finder det hensigtsmæssigt, kunne fremme udviklingen og indførelsen af andre midler for adgang til alarmtjenester, som vil kunne sikre en adgang svarende til taleopkald.
- (35) Kommissionen har anmodet medlemsstaterne om at reservere numrene i »116«-nummerserien til visse tjenester af samfundsmæssig betydning i henhold til sin beslutning 2007/116/EF af 15. februar 2007 om at reservere medlemsstaternes nummerserie, der begynder med »116«, til harmoniserede numre på harmoniserede tjenester af samfundsmæssig betydning⁽¹⁾. De relevante bestemmelser i nævnte beslutning bør komme til udtryk i direktiv 2002/22/EF (forsyningspligtdirektivet) for at sikre, at disse bestemmelser i højere grad integreres i rammelovgivningen om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, og for at lette adgang for handicappede slutbrugere.
- (36) Et enhedsmarked indebærer, at slutbrugere kan få forbindelse med alle numre i andre medlemsstaters nationale nummerplaner og benytte tjenester, der bruger ikke-geografiske numre inden for Fællesskabet, herunder bl.a. frikalds- og overtaksersnumre. Slutbrugere bør også kunne få forbindelse med numre i det europæiske telefonnummerområde (ETNS) og med internationale frikaldsnumre (UIFN). Der bør ikke lægges hindringer i vejen for opkald på tværs af grænserne til numre og benyttelse af de dertil knyttede tjenester, undtagen i objektive velbegrundede tilfælde, som f.eks. når det er nødvendigt for at bekæmpe svig eller misbrug (f.eks. i forbindelse med visse særtjenester med overtaksring), hvor nummeret er defineret som rent nationalt (f.eks. et indenlandsk kortnummer), eller hvor det ikke er teknisk eller økonomisk muligt. Der bør gives tydelige og fuldstændige forhåndsoplysninger til brugere om enhver afgift for frikaldsnumre, f.eks. afgifter for internationale opkald til numre, som kan kaldes via de normale internationale retningsnumre.
- (37) Forbrugere bør kunne træffe velinformerede valg og skifte udbyder, når det er i deres interesse, således at de kan få fuldt udbytte af konkurrencen på markedet. Det er afgørende at sikre, at det kan gøres uden hindringer af juridisk, teknisk eller praktisk art, herunder aftalevilkår, procedurer, afgifter osv. Dette hindrer ikke, at forbrugere aftaler kan indeholde bestemmelser om rimelige mindsteperioder for aftalens løbetid. Nummerportabilitet er en afgørende faktor, som letter forbrugernes valg og fremmer effektiv konkurrence på markeder for elektronisk kommunikation. Den bør derfor gennemføres med mindst mulig forsinkelse. Den tekniske overførsel af nummeret bør under alle omstændigheder ikke tage mere end én dag. De kompetente nationale myndigheder kan fastlægge den globale proces for porteringen af numre under hensyntagen til de nationale bestemmelser om kontrakter og den teknisk gennemførlighed og, hvor det er nødvendigt, med passende foranstaltninger, der sikrer, at forbrugere beskyttes under hele udbyderskiftet. Denne beskyttelse kan omfatte en begrænsning af porteringsmisbrug og/eller fastsættelse af hurtige afhjælpende foranstaltninger.
- (38) Der kan anvendes lovfæstede »must carry«-forpligtelser for nærmere bestemte radio- og tv-kanaler samt supplerende tjenester, der udbydes af en nærmere bestemt medietjenesteudbyder. Medlemsstaterne bør give klare begrundelser for »must carry«-forpligtelser, der er fastlagt i den nationale lovgivning, så det sikres, at sådanne forpligtelser er gennemsigtige, forholdsmæssige og klart afgrænsede. Regler om »must carry«-pligt bør i denne forbindelse tilrettelægges på en måde, der giver tilstrækkelige incitamenter til effektive infrastrukturinvesteringer. »Must carry«-regler bør jævnligt tages op til nyvurdering med det formål at føre dem ajour med den teknologiske og markedsmæssige udvikling og at sikre, at de fortsat står i et rimeligt forhold til de tilstræbte mål. Supplerende tjenester omfatter, men er ikke begrænset til, tjenester, med det formål at lette adgangsmulighederne for handicappede slutbrugere, f.eks. videotekst, undertekstning, synstolkning og tegnsprogstolkning.
- (39) Medlemsstaterne bør tilrettelægge en passende høringsmekanisme for at overvinde de nuværende mangler med hensyn til høring af forbrugere og for at tage behørigt hensyn til borgernes interesser. En sådan mekanisme kunne involvere et organ, som uafhængigt af den nationale tilsynsmyndighed og af tjenesteudbyderne udfører forskning for så vidt angår forbrugerrelaterede spørgsmål, eksempelvis forbrugeradfærd og mekanismer for udbyderskift, og som fungerer i åbenhed og leverer bidrag til de eksisterende mekanismer for høring af de berørte parter. Desuden kan der indføres en mekanisme, med det formål at muliggøre et passende samarbejde om spørgsmål vedrørende fremme af lovligt indhold. Samarbejdsprocedurer, der indføres ved hjælp af en sådan mekanisme, bør imidlertid ikke kunne benyttes til systematisk overvågning af brug af internettet.

⁽¹⁾ EUT L 49 af 17.2.2007, s. 30.

- (40) Kommissionen bør underrettes om den forsyningspligt, der pålægges en forsyningspligtig virksomhed.
- (41) Behandling af trafikdata vil, i det omfang det er strengt nødvendigt for at detektere, lokalisere og afhjælpe fejl og fejlfunktioner i netværk, og til informationssikkerhed til sikring af tilgængeligheden, autenticiteten, integriteten og fortroligheden af lagrede og videresendte oplysninger bidrage til at forhindre uautoriseret adgang og skadelig distribution af koder, »denial of service«-angreb og beskadigelser af computere og elektroniske kommunikationssystemer.
- (42) Liberaliseringen af markederne for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester og den hurtige teknologiske udvikling har tilsammen sat skub i konkurrencen og den økonomiske vækst og har resulteret i en mangfoldighed af tjenester, som slutbrugerne kan få adgang til via offentlige elektroniske kommunikationsnet. Det er nødvendigt at sikre, at forbrugerne og brugerne ydes samme grad af privatlivs- og persondatabeskyttelse, uanset hvilken teknologi der benyttes til at levere en given tjenesteydelse.
- (43) Dette direktiv fokuserer i tråd med målsætningen for regelsættet for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester og med proportionalitetsprincippet og subsidiaritetsprincippet og med henblik på retlig sikkerhed og effektivitet for såvel det europæiske erhvervsliv som de nationale tilsynsmyndigheder på offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, og finder ikke anvendelse på lukkede brugergrupper og virksomhedsnet.
- (44) De teknologiske fremskridt gør det muligt at udvikle nye applikationer, som bygger på apparater til dataindsamling og identifikation, hvilket kunne være kontaktfrie apparater, der fungerer ved hjælp af radiofrekvenser. Eksempelvis benyttes der i radiofrekvensbaseret identifikation (RFID) radiofrekvenser til at opfange data fra entydigt identitetsmærkede brikker, og disse data kan derpå overføres gennem de eksisterende kommunikationsnet. Hvis sådanne teknologier får stor udbredelse, kan de give et stort økonomisk og samfundsmæssigt udbytte og dermed yde et væsentligt bidrag til det indre marked, hvis borgerne kan acceptere, at de bruges. For at opnå dette mål er det nødvendigt at sørge for, at alle det enkelte menneskes grundlæggende rettigheder beskyttes, herunder retten til privatlivets fred og til beskyttelse af persondata. Når sådanne anordninger forbindes med offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationsnet eller indgår som grundlæggende infrastruktur i elektroniske kommunikationstjenester, bør de relevante bestemmelser i direktiv 2002/58/EF (direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation), herunder bestemmelserne om sikkerhed, trafikdata og lokaliseringsdata samt om kommunikationshemmelighed, finde anvendelse.
- (45) Udbyderen af en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste bør træffe passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger for at sikre beskyttelse af sine tjenester. Uden at dette berører Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽¹⁾, bør sådanne foranstaltninger sikre, at kun autoriserede personer kan få adgang til personoplysninger til lovlige formål, og at såvel lagrede eller sendte personoplysninger som nettet og tjenesterne er beskyttede. Desuden bør der indføres en sikkerhedspolitik for behandling af personoplysninger med henblik på at identificere sårbarheder i systemet, og der bør regelmæssigt foretages overvågning og træffes forebyggende, korrigerende og afbødende foranstaltninger.
- (46) De kompetente nationale myndigheder bør overvåge de trufne foranstaltninger og videreformidle bedste praksis blandt udbydere af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester.
- (47) Brud på sikkerheden, der fører til tab eller beskadigelse af persondata om den enkelte abonnent kan medføre store økonomiske tab og sociale skader, herunder identitetsmisbrug, hvis ikke de afhjælpes hurtigt og på betryggende vis. Så snart udbyderen af en offentligt tilgængelig kommunikationstjeneste bliver opmærksom på, at der er sket et sådant sikkerhedsbrud, skal udbyderen derfor vurdere den risiko, der er forbundet hermed, f.eks. ved at fastslå, hvilken type data der er berørt af bruddet (herunder disse datas følsomhed, den nærmere sammenhæng og de trufne sikkerhedsforanstaltninger), årsagen til og omfanget af sikkerhedsbruddet, antallet af berørte abonnenter og mulige skader for abonnenterne på grund af bruddet (f.eks. identitetstyveri, økonomisk tab, tab af erhvervs- eller beskæftigelsesmuligheder eller fysisk skade). Abonnenter, der kommer ud for sikkerhedshændelser, der kan påføre dem en alvorlig risiko for privatlivets fred (f.eks. identitetstyveri eller identitetsmisbrug, fysisk skade, betydelig tort eller skade af omdømme)

(¹) EFT L 281, 23.11.1995, s. 31.

bør straks underrettes, så de kan træffe de nødvendige forholdsregler. Underretningen bør indeholde oplysninger om, hvilke foranstaltninger udbyderen har sat i værk for at afhjælpe bruddet på sikkerheden, og anbefalinger til de berørte brugere. Underretning af en abonnent om et brud på sikkerheden bør ikke kræves, hvis udbyderen over for den kompetente myndighed har godtgjort, at den har implementeret passende teknologiske beskyttelsesforanstaltninger og at disse foranstaltninger er blevet anvendt på de data, som sikkerhedsbruddet vedrørte. Sådanne teknologiske beskyttelsesforanstaltninger bør gøre dataene uforståelige for alle, der ikke må få adgang til dem.

(48) De nationale tilsynsmyndigheder bør bl.a. fremme EU-borgernes interesser ved at bidrage til sikringen af et højt beskyttelsesniveau for persondata og privatlivets fred. Det forudsætter, at de har de nødvendige ressourcer til at varetage deres opgaver, herunder at de råder over omfattende og pålidelige data om faktiske sikkerheds-hændelser, der har medført beskadigelse af persondata om enkeltpersoner.

(49) Ved gennemførelsen af foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2002/58/EF (direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) bør medlemsstaternes myndigheder og domstole ikke kun fortolke deres nationale lovgivning på en måde, der er forenelig med ovennævnte direktiv, men også sikre, at de ikke lægger en fortolkning af det til grund, som ville være i konflikt med grundlæggende rettigheder eller almindelige fællesskabsretlige principper, såsom proportionalitetsprincippet.

(50) Der bør fastsættes bestemmelser om, at Kommissionen skal vedtage anbefalinger med hensyn til, hvorledes der kan opnås fyldestgørende beskyttelse af privatlivet og af transmitterede eller behandlede persondata i forbindelse med brugen af elektroniske kommunikationsnet i det indre marked.

(51) Når der fastsættes nærmere regler for, hvilket format og hvilke procedurer der skal anvendes ved underretningen om brud på persondatasikkerheden, bør der tages hensyn til omstændighederne omkring sikkerhedsbruddet, herunder til om persondata var beskyttet ved kryptering eller på en anden måde, der effektivt begrænser sandsynligheden af identitetsmisbrug eller andre former for

misbrug. Sådanne regler og procedurer bør desuden tage hensyn til de retshåndhævende myndigheders legitime interesser i tilfælde, hvor en åben underretning på et tidligt tidspunkt kunne udgøre en unødvendig hæmsko for efterforskningen af omstændighederne ved et sikkerhedsbrud.

(52) Programmer, der til fordel for en tredjepart i det skjulte overvåger en brugers handlinger eller hindrer brugerens terminaludstyr i at fungere efter hensigten (såkaldt »spyware«), udgør en alvorlig trussel mod privatlivets fred for brugerne. Det er nødvendigt at sikre et højt og ensartet beskyttelsesniveau for brugernes privatliv, uanset om brugeren downloader de uønskede spionprogrammer via elektroniske kommunikationsnet uden at være klar over det, eller om de leveres og installeres skjult i programmer, der distribueres på andre eksterne datalagringsmedier som f.eks. cd'er, cd-rom'er eller usb-nøgler. Medlemsstaterne bør opfordre slutbrugere til at træffe de fornødne foranstaltninger til at beskytte deres terminaludstyr mod virus og spyware.

(53) Udbydere af elektroniske kommunikationstjenester foretager store investeringer for at bekæmpe uønskede reklamehenvendelser (»spam«). Desuden har de bedre forudsætninger end slutbrugere, fordi de har den viden og de ressourcer, der skal til for at detektere og identificere spammere. Udbydere af mailtjenester og andre tjenestudbydere bør derfor kunne anlægge sag mod spammere og således forsvare deres kunders interesser og dermed deres egne legitime erhvervsinteresser.

(54) Behovet for at sikre en fyldestgørende beskyttelse af privatlivet og af transmitterede eller behandlede persondata i forbindelse med brugen af elektroniske kommunikationsnet i Fællesskabet gør det nødvendigt at sikre, at reglerne kan gennemføres og håndhæves effektivt, således at der bliver tilstrækkelige incitamenter til at overholde dem. De kompetente nationale myndigheder og, hvor det er hensigtsmæssigt, andre relevante nationale organer bør have tilstrækkelige beføjelser og ressourcer til at efterforske tilfælde af manglende overholdelse effektivt og herunder have beføjelser til at indhente de relevante oplysninger, de har behov for med henblik på at afgøre klagesager og idømme bøder, når reglerne ikke overholdes.

(55) Gennemførelsen og håndhævelsen af bestemmelserne i dette direktiv nødvendiggør ofte et samarbejde mellem de nationale tilsynsmyndigheder i to eller flere medlemsstater, f.eks. om bekæmpelse af spam og spyware hen over grænserne. For at sikre et gnidningsløst og hurtigt samarbejde i sådanne tilfælde bør der i anbefalingerne fastlægges procedurer med hensyn til f.eks. omfanget og formatet af de oplysninger, der udveksles mellem myndighederne, eller frister, der skal overholdes. Sådanne procedurer vil også give mulighed for at harmonisere de deraf følgende forpligtelser for markedsaktører og dermed bidrage til etablering af lige konkurrencevilkår i Fællesskabet.

(56) Samarbejdet om og håndhævelsen af bestemmelserne på tværs af grænserne bør styrkes ved brug af eksisterende mekanismer som dem, der er fastsat i forordning (EF) nr. 2006/2004 (forordningen om forbrugerbeskyttelsessamarbejde) ⁽¹⁾ gennem en ændring af nævnte forordning.

(57) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2002/22/EF (forsyningspligt-direktivet) bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽²⁾.

(58) Kommissionen bør navnlig have beføjelse til at tilpasse bilagene til den tekniske udvikling eller til ændringer i efterspørgslen på markedet. Da der er tale om generelle foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i direktiv 2002/22/EF (forsyningspligt-direktivet) ved at supplere det med nye ikke-væsentlige bestemmelser, bør de vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 5a i afgørelse 1999/468/EF.

(59) Direktiv 2002/22/EF (forsyningspligt-direktivet) og 2002/58/EF (direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(60) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning ⁽³⁾ tilskyndes medlems-

staterne til, både i egen og Fællesskabets interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem direktiv 2002/22/EF (forsyningspligt-direktivet) og 2002/58/EF (direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) og gennemførelsesforanstaltningerne —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer i direktiv 2002/22/EF (forsyningspligt-direktivet)

I direktiv 2002/22/EF (forsyningspligt-direktivet) foretages følgende ændringer:

1) Artikel 1 affattes således:

»Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Inden for rammerne af direktiv 2002/21/EF (ramme-direktivet) vedrører nærværende direktiv udbud af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester til slutbrugere. Formålet er, gennem effektiv konkurrence og valgmuligheder, at sikre, at offentligt tilgængelige tjenester af høj kvalitet er tilgængelige i hele Fællesskabet, samt at tage højde for de tilfælde, hvor slutbrugernes behov ikke opfyldes tilfredsstillende af markedet. Direktivet indeholder desuden bestemmelser om visse aspekter af terminaludstyr, der har til formål at lette adgangen for handicappede slutbrugere.

2. Dette direktiv fastlægger slutbrugeres rettigheder og de tilsvarende forpligtelser for virksomheder, som udbyder offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationsnet og -tjenester. For at sikre, at der stilles forsyningspligt-ydelser til rådighed på markeder med fri og åben konkurrence, fastlægger dette direktiv det minimum af tjenester af en bestemt kvalitet, som alle slutbrugere under hensyn til særlige nationale forhold skal have adgang til til en rimelig pris, uden at det medfører konkurrenceforvridning. Direktivet fastsætter desuden forpligtelser med hensyn til udbud af visse obligatoriske tjenester.

⁽¹⁾ EUT L 364 af 9.12.2004, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

⁽³⁾ EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.

3. Bestemmelserne i dette direktiv vedrørende slutbrugerrettigheder finder anvendelse, medmindre andet er fastsat i fællesskabsreglerne om forbrugerbeskyttelse, navnlig direktiv 93/13/EØF og 97/7/EØF, eller i nationale regler, der er i overensstemmelse med fællesskabsretten.»

2) I artikel 2 foretages følgende ændringer:

a) litra b) udgår.

b) litra c) og d) affattes således:

»c) »offentligt tilgængelig telefonitjeneste«: en tjeneste, der er tilgængelig for offentligheden med henblik på at etablere og modtage indenlandske eller indenlandske og internationale opkald direkte eller indirekte ved hjælp af et eller flere numre i en national eller international telefonnummerplan

d) »geografisk nummer«: et nummer fra den nationale telefonnummerplan, hvor en del af talstrukturen indeholder en geografisk information, der anvendes til at dirigere opkald til nettermineringspunktets (NTP) fysiske placering»

c) litra e) udgår.

d) litra f) affattes således:

»f) »ikke-geografisk nummer«: et nummer fra den nationale telefonnummerplan, som ikke er et geografisk nummer. Det omfatter bl.a. mobil-, frikalds- og overtaksingsnumre.»

3) Artikel 4 affattes således:

»Artikel 4

Udbud af adgang på et fast sted og udbud af telefonitjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle rimelige anmodninger om tilslutning til et offentligt kommunikationsnet på et fast sted efterkommes af mindst én virksomhed.

2. Tilslutningen skal kunne formidle tale-, telefax- og datakommunikation ved transmissionshastigheder, der er tilstrækkelige til at give funktionel adgang til internettet, under hensyn til den fremherskende teknologi, der bruges af de fleste abonnenter, samt hvad der er teknologisk muligt.

3. Medlemsstaterne sikrer, at alle rimelige anmodninger om levering af en offentligt tilgængelig telefonitjeneste over den i stk. 1 omhandlede netforbindelse, der giver mulighed for at etablere og modtage indenlandske og internationale opkald, efterkommes af mindst én virksomhed.»

4) Artikel 5, stk. 2, affattes således:

»2. Nummerfortegnelsen/-oplysningstjenesten i stk. 1 skal med forbehold af bestemmelserne i artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (Direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (*) omfatte alle abonnenter på offentligt tilgængelige telefontjenester.

(*) EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37.»

5) Artikel 7 affattes således:

»Artikel 7

Foranstaltninger for handicappede slutbrugere

1. Medlemsstaterne træffer, medmindre der i medfør af kapitel IV er fastsat krav med tilsvarende virkning, særlige foranstaltninger for at sikre handicappede slutbrugere adgang til de i artikel 4, stk. 3, og artikel 5 omhandlede tjenester til en rimelig pris, sammenligneligt med, hvad der gælder for andre slutbrugere. Medlemsstaterne kan pålægge de nationale tilsynsmyndigheder at vurdere det generelle behov og de særlige krav, herunder med hensyn til omfanget og den konkrete udformning, for sådanne særlige foranstaltninger for handicappede slutbrugere.

2. Medlemsstaterne kan under hensyn til de nationale forhold træffe særlige foranstaltninger til sikring af, at handicappede slutbrugere kan udnytte de valgmuligheder mellem virksomheder og tjenesteudbydere, som står til rådighed for flertallet af slutbrugerne.«

6) I artikel 8 tilføjes følgende stk.:

»3. Når en udpeget virksomhed, jf. stk. 1, vil afhænde sit accessnet eller en væsentlig del af det til en særskilt juridisk enhed med et andet ejerskab, underretter den i forvejen og i rimelig tid den nationale tilsynsmyndighed, så denne kan bedømme, hvordan den påtænkte handel vil påvirke udbuddet af adgang på et fast sted og telefonitjenester i henhold til artikel 4. Den nationale tilsynsmyndighed kan pålægge eller ændre særlige forpligtelser eller trække dem tilbage i overensstemmelse med artikel 6, stk. 2, i direktiv 2002/20/EF (tilladelsesdirektivet).«

7) Artikel 9, stk. 1, 2 og 3, affattes således:

»1. De nationale tilsynsmyndigheder overvåger detailtaksternes udvikling og niveau for så vidt angår de tjenester, der i artikel 4 - 7 angives som omfattet af forsyningspligten, og som enten udbydes af udpegede virksomheder eller er tilgængelige på markedet, hvis der ikke er udpeget virksomheder med hensyn til disse tjenester, navnlig i forhold til nationale forbrugerpriser og indkomster.

2. Medlemsstaterne kan under hensyn til de nationale forhold kræve, at de udpegede virksomheder tilbyder forbrugerne takstvalgmuligheder eller -ordninger, der afviger fra dem, der tilbydes under almindelige forretningsmæssige vilkår, navnlig for at sikre, at personer med lave indkomster eller personer med særlige sociale behov ikke hindres i at få adgang til det net, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, eller i at anvende de tjenester, der i artikel 4, stk. 3, og artikel 5, 6 og 7 angives som omfattet af forsyningspligten, og som udbydes af udpegede virksomheder.

3. Medlemsstaterne kan ud over eventuelle bestemmelser om, at de udpegede virksomheder skal tilbyde særlige takstvalgmuligheder, overholde prislofter, anvende geografisk

udligning eller lignende ordninger, sikre, at der ydes støtte til forbrugere, der findes at have lav indtægt, handicap eller særlige sociale behov.«

8) Artikel 11, stk. 4, affattes således:

»4. De nationale tilsynsmyndigheder kan fastsætte kvalitetsmål for virksomheder med forsyningspligt. De nationale tilsynsmyndigheder tager i den forbindelse hensyn til de berørte parterers synspunkter, navnlig som omhandlet i artikel 33.«

9) Overskriften til kapitel III affattes således:

**»TILSYN MED VIRKSOMHEDER MED EN STÆRK
MARKEDSPOSITION PÅ SPECIFIKKE DETAILMARKEDER«**

10) Artikel 16 udgår.

11) I artikel 17 foretages følgende ændringer:

a) stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder pålægger virksomheder, der er udpeget som havende en stærk markedsposition på et bestemt detailmarked i overensstemmelse med artikel 14 i direktiv 2002/21/EF (rammedirektivet), passende regulerende forpligtelser, hvis:

a) en national tilsynsmyndighed som følge af en markedsanalyse udført i overensstemmelse med artikel 16 i direktiv 2002/21/EF (rammedirektivet), konstaterer, at der på et bestemt detailmarked, der er afgrænset i overensstemmelse med artikel 15 i nævnte direktiv, ikke er reel konkurrence, og

b) den nationale tilsynsmyndighed konkluderer, at forpligtelserne i henhold til artikel 9 - 13 i direktiv 2002/19/EF (adgangsdirektivet) ikke vil resultere i, at de mål, der er fastsat i artikel 8 i direktiv 2002/21/EF (rammedirektivet), nås.«

b) stk. 3 udgår.

ønsker deres personoplysninger optaget i en abonnentfortegnelse, og hvilke oplysninger det drejer sig om

12) Artikel 18 og 19 udgår.

d) nærmere oplysninger om priser og takster, hvorledes der kan indhentes ajourførte oplysninger om samtlige gældende takster og vedligeholdelsesgebyrer, mulige betalingsmetoder og eventuelle forskelle i omkostningerne som følge af betalingsmetode

13) Artikel 20 - 23 affattes således:

»Artikel 20

Kontrakter

1. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugere og andre slutbrugere, der anmoder herom, når de abonnerer på tjenester, som giver tilslutning til et offentligt kommunikationsnet og/eller offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, har ret til en kontrakt med en virksomhed eller virksomheder, der leverer sådanne tilslutninger og/eller tjenester. Kontrakten skal på en klar, forståelig og lettilgængelig måde mindst specificere følgende:

a) leverandørens navn og adresse

e) kontraktens varighed samt vilkår for forlængelse og afbrydelse af tjenester og af kontrakten, herunder:

— betingelser om en mindste kontraktvarighed i forbindelse med reklametilbud

— ethvert gebyr i forbindelse med nummerportabilitet og andre identifikationsmidler

b) hvilke tjenester der leveres, herunder navnlig:

— ethvert gebyr ved opsigelse af kontrakten, herunder inddækning af omkostninger i forbindelse med terminaludstyr

— oplysning om udbyderens trafikstyringspolitikker

f) eventuelle kompensations- og tilbagebetalingsregler, såfremt tjenesternes kontraktfæstede kvalitetsniveau ikke opfyldes

— de tilbudte minimumstjenestekvalitetsniveauer, dvs. tidspunkt for etablering af den nye tilslutning og eventuelt andre kvalitetsparametre, som de nationale tilsynsmyndigheder har defineret

g) hvordan en procedure til bilægelse af tvister indledes, jf. artikel 34

— de typer af vedligeholdesservice, der tilbydes, og kundeservice, der leveres, samt hvorledes disse services kan kontaktes

h) hvilken type handlinger virksomheden kan foretage som reaktion på sikkerheds- eller integritetsmæssige hændelser eller trusler og sårbarheder.

— enhver restriktion, som pålægges af udbyderen, i brugen af leveret terminaludstyr

Medlemsstaterne kan også kræve, at kontrakten skal indeholde enhver oplysning, som de relevante offentlige myndigheder måtte give til dette formål om brugen af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester til at foretage ulovlige handlinger eller til at formidle skadeligt indhold, samt om midler til at beskytte mod trusler mod den personlige sikkerhed, privatlivets fred og personoplysninger, jf. artikel 21, stk. 4, litra a), som er relevante for den pågældende ydelse.

c) hvis der foreligger en forpligtelse i henhold til artikel 25, abonnenternes muligheder med hensyn til, om de

2. Medlemsstaterne sikrer, at abonnenter, som indgår kontrakt med en virksomhed, der udbyder elektroniske kommunikationstjenester, som omfatter talekommunikation, får tydelige oplysninger om, hvorvidt tjenesten tilbyder adgang til alarmtjenester og lokaliseringsfaciliteter. Udbydere af elektroniske kommunikationstjenester sikrer, at kunderne før kontrakten indgås får tydelige oplysninger om eventuelle begrænsninger i adgang til alarmtjenester og eventuelle ændringer med hensyn til adgang til alarmtjenester.

3. Medlemsstaterne sikrer, at abonnenter har ret til at opsig deres kontrakt uden strafgebyr, når de får meddelelse om ændringer i kontraktbetingelserne, som foreslås af de virksomheder, der udbyder elektroniske kommunikationsnet og/eller -tjenester. Abonnenter skal med passende frist på mindst en måned underrettes om sådanne ændringer og skal samtidig underrettes om deres ret til at opsig deres kontrakt uden strafgebyr, hvis de ikke accepterer de nye betingelser. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder har mulighed for at specificere, i hvilken form sådanne oplysninger skal meddeles.

Artikel 21

Transparens og offentliggørelse af oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder har mulighed for at pålægge virksomheder, der udbyder elektroniske kommunikationsnet og/eller -tjenester, at offentliggøre transparente, sammenlignelige, fyldestgørende og ajourførte oplysninger, som omhandlet i bilag II, om gældende priser og takster samt om standardbetingelser og -vilkår for så vidt angår adgang til og anvendelse af de tjenester, de tilbyder slutbrugere og forbrugere. De nationale tilsynsmyndigheder kan fastsætte yderligere krav med hensyn til, i hvilken form sådanne oplysninger skal offentliggøres for at sikre transparens, sammenlignelighed, klarhed og tilgængelighed til gavn for forbrugerne.

2. De nationale tilsynsmyndigheder fremmer formidlingen af sammenlignelige oplysninger, der sætter slutbrugere og forbrugere i stand til, f.eks. ved hjælp af interaktive guider eller lignende teknikker, at foretage en selvstændig evaluering af omkostningerne ved alternative forbrugsmønstre. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder kan stille sådanne guider eller teknikker til rådighed gratis eller til en rimelig pris, særligt når de ikke er tilgængelige på markedet. Tredjeparter har ret til

gratis at bruge de oplysninger, der offentliggøres af virksomheder, som udbyder elektroniske kommunikationsnet og/eller -tjenester, med henblik på at sælge sådanne guider eller teknikker eller at stille dem til rådighed.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder har mulighed for at pålægge virksomheder, der udbyder elektroniske kommunikationstjenester, bl.a.:

- a) at give abonnenterne de gældende takstoplysninger vedrørende ethvert nummer eller enhver tjeneste, for hvilke der gælder særlige prisvilkår; de nationale tilsynsmyndigheder kan hvad angår individuelle kategorier af tjenester kræve, at sådanne oplysninger gives umiddelbart inden etablering af opkaldet
- b) at oplyse abonnenterne om enhver ændring i udbydere ns trafikstyringspolitikker
- c) at oplyse abonnenterne om deres ret til selv at træffe afgørelse med hensyn til, om deres personoplysninger skal medtages i en fortegnelse, og om de forskellige typer af relevante oplysninger i henhold til artikel 12 i direktiv 2002/58/EF (direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation), og
- d) med jævne mellemrum at give handicappede abonnenter detaljerede oplysninger om produkter og tjenester, der er beregnet til dem.

De nationale tilsynsmyndigheder kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt, fremme selv- eller samregulerede foranstaltninger forud for indførelse af eventuelle forpligtelser.

4. Medlemsstaterne kan kræve, at virksomheder som omhandlet i stk. 3 videreformidler almenyttige oplysninger gratis til eksisterende og nye abonnenter, hvor dette er relevant. I så fald leveres disse oplysninger af de relevante offentlige myndigheder i et standardiseret format og omfatter bl.a. følgende emner:

a) de mest gængse former for anvendelse af elektroniske kommunikationstjenester til at foretage ulovlige handlinger eller formidle skadeligt indhold, især hvor dette kan skade respekten for andres rettigheder og frihedsrettigheder, herunder overtrædelser af ophavsretten og beslægtede rettigheder og de retlige konsekvenser heraf, og

b) midlerne til beskyttelse af den personlige sikkerhed, privatlivets fred og personoplysninger i forbindelse med brug af elektroniske kommunikationstjenester.

Artikel 22

Tjenestekvalitet

1. Efter at have taget hensyn til de berørte parter synspunkter sikrer medlemsstaterne, at de nationale tilsynsmyndigheder har mulighed for at kræve, at virksomheder, der udbyder offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationsnet og/eller -tjenester, offentliggør sammenlignelige, fyldestgørende og ajourførte oplysninger for slutbrugerne om deres tjenesters kvalitet og foranstaltninger til sikring af sammenlignelige adgangsmuligheder for handicappede slutbrugere. På anmodning meddeles disse oplysninger den nationale tilsynsmyndighed inden offentliggørelse.

2. De nationale tilsynsmyndigheder kan bl.a. specificere, hvilke parametre for tjenesters kvalitet der skal måles, hvilke oplysninger der skal offentliggøres, samt i hvilken form og på hvilken måde det skal ske, herunder om der skal være kvalitetscertificeringsordninger, for at sikre, at slutbrugerne har adgang til fyldestgørende, sammenlignelige, pålidelige og brugervenlige oplysninger. De i bilag III omhandlede parametre, definitioner og målemetoder vil kunne anvendes, hvis det er relevant.

3. For at hindre, at tjenesten forringes, og at trafikken over nettene hæmmes eller sinkes, sikrer medlemsstaterne, at de nationale tilsynsmyndigheder har mulighed for at fastsætte mindstekrav til tjenesters kvalitet over for en eller flere virksomheder, der udbyder offentlige kommunikationsnet.

Artikel 23

Tjenesternes tilgængelighed

Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de offentligt tilgængelige telefonitjenester,

der udbydes over offentlige kommunikationsnet, i tilfælde af netsvigt som følge af katastrofesituationer eller i force majeure-situationer i videst muligt omfang stadig er tilgængelige. Medlemsstaterne sikrer, at de virksomheder, som udbyder offentligt tilgængelige telefonitjenester, træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre uafbrudt adgang til alarmtjenester.«

14) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 23a

Sikring af sammenlignelige adgangs- og valgmuligheder for handicappede slutbrugere

1. Medlemsstaterne skal gøre det muligt for de relevante nationale myndigheder om nødvendigt at præcisere krav, som skal opfyldes af de virksomheder, der udbyder offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, således at handicappede slutbrugere:

- a) har en adgang til elektroniske kommunikationstjenester, der er sammenlignelig med, hvad der gælder for størsteparten af slutbrugerne, og
- b) i lighed med størsteparten af slutbrugerne kan vælge virksomheder og tjenester.

2. For at kunne vedtage og gennemføre særlige ordninger for handicappede brugere tilskynder medlemsstaterne til, at terminaludstyr med de nødvendige tjenester og funktioner gøres tilgængeligt.«

15) I artikel 25 foretages følgende ændringer:

- a) overskriften affattes således:

»Nummeroplysnings-tjenester«

- b) stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at abonnenter på offentligt tilgængelige telefonitjenester har ret til at blive optaget i de i artikel 5, stk. 1, litra a), omhandlede offentligt tilgængelige abonnentfortegnelser og til, at deres oplysninger gøres tilgængelige for udbydere af nummeroplysnings-tjenester og/eller nummerfortegnelser, jf. nærværende artikels stk. 2.«

c) stk. 3, 4 og 5 affattes således:

»3. Medlemsstaterne sikrer, at alle slutbrugere af en offentligt tilgængelig telefonitjeneste har adgang til nummeroplysningstjenester. De nationale tilsynsmyndigheder kan indføre forpligtelser og betingelser for virksomheder, der kontrollerer slutbrugeres adgang i forbindelse med nummeroplysningstjenester i henhold til artikel 5 i direktiv 2002/19/EF (adgangsdirektivet). Sådanne forpligtelser og betingelser skal være objektive, forholdsmæssige, ikke-diskriminerende og transparente.

4. Medlemsstaterne må ikke opretholde nogen reguleringsbegrænsninger, der forhindrer slutbrugere i én medlemsstat i at få direkte adgang til nummeroplysningen i en anden medlemsstat via taleopkald eller sms, og de skal træffe foranstaltninger for at sikre denne adgang i henhold til artikel 28.

5. Stk. 1 - 4 gælder, i det omfang andet ikke er fastsat i Fællesskabets retsfor skrifter om beskyttelse af personoplysninger og privatlivets fred, særlig artikel 12 i direktiv 2002/58/EF (direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation).«

16) Artikel 26 og 27 affattes således:

»Artikel 26

Alarmtjenester og det fælleseuropæiske alarmnummer

1. Medlemsstaterne sikrer for, at alle slutbrugere af den i stk. 2 anførte tjeneste, herunder brugere af offentlige betalingstelefoner, kan ringe gratis og uden at være nødsaget til at benytte nogen form for betalingsmiddel til alarmtjenester på det fælleseuropæiske alarmnummer 112 og på andre alarmnumre, som medlemsstaterne eventuelt har fastlagt.

2. Medlemsstaterne sikrer, at virksomheder, der over for slutbrugere udbyder en elektronisk kommunikationstjeneste, som giver mulighed for at foretage indenlandske opkald til et eller flere numre i en national telefonnummerplan, sikrer adgang til alarmtjenester.

3. Medlemsstaterne sikrer, at opkald til det fælleseuropæiske alarmnummer 112 besvares hensigtsmæssigt og håndteres bedst muligt i forhold til den måde, de nationale alarmsystemer er tilrettelagt på. Sådanne opkald besvares og håndteres mindst lige så hurtigt og effektivt som opkald til det eller de nationale alarmnumre i lande, hvor sådanne numre stadig er i brug.

4. Medlemsstaterne sikrer, at handicappede slutbrugeres adgang til alarmtjenesterne er sammenlignelig med, hvad der gælder for andre slutbrugere. De foranstaltninger, der træffes med det formål at sikre, at handicappede slutbrugere er i stand til at benytte alarmtjenesterne, når de rejser i andre medlemsstater, baseres i videst mulig udstrækning på europæiske standarder eller specifikationer offentliggjort efter bestemmelserne i artikel 17 i direktiv 2002/21/EF (rammedirektivet), og de er ikke til hinder for, at medlemsstaterne kan vedtage yderligere krav for at forfølge målene i denne artikel.

5. Medlemsstaterne sikrer, at relevante virksomheder, i det omfang det er teknisk muligt, gratis stiller lokaliseringsfaciliteter til rådighed for den myndighed, der håndterer alarmopkald, så snart opkaldet når frem til den pågældende myndighed. Dette gælder for samtlige opkald til det fælleseuropæiske alarmnummer 112. Medlemsstaterne kan udvide denne forpligtelse til at omfatte opkald til nationale alarmnumre. Hvis de i stk. 2 omhandlede virksomheder ønsker at hævde, at det ikke er teknisk muligt at stille lokaliseringsfaciliteter til rådighed, er det op til disse virksomheder at løfte bevisbyrden herfor.

6. Medlemsstaterne sikrer, at borgerne informeres fyldestgørende om, at det fælles europæiske alarmnummer 112 findes, og om, hvordan det bruges, navnlig gennem initiativer, der specifikt retter sig mod rejsende mellem medlemsstaterne.

Artikel 27

Europæiske adgangskoder

1. Medlemsstaterne sikrer, at »00« er standardpræfiks for udlandsopkald. Der kan indføres eller opretholdes særordninger for telefonopkald i naboer områder mellem to medlemsstater. Slutbrugere i de pågældende områder informeres fyldestgørende om sådanne ordninger.

2. Medlemsstaterne sikrer, at alle de virksomheder, der udbyder offentligt tilgængelige telefonitjenester, der tillader internationale opkald, ekspederer samtlige opkald til og fra det europæiske telefonnummerområde (ETNS), uden at det berører det behov, som virksomheder har for at få dækning for deres omkostninger. «

17) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 27a

Harmoniserede numre på harmoniserede tjenester af samfundsmæssig betydning, herunder nummeret på hotlinen for efterlyste børn

1. Medlemsstaterne fremmer anvendelsen af de særlige numre i nummerserien, der begynder med »116«, jf. Kommissionens beslutning 2007/116/EF af 15. februar 2007 om at reservere medlemsstaternes nummerserie, der begynder med »116«, til harmoniserede numre på harmoniserede tjenester af samfundsmæssig betydning (*). De fremmer de tjenester, for hvilke sådanne numre er reserveret, på deres område.

2. Medlemsstaterne gør det lettere for handicappede slutbrugere at benytte de tjenester, der udbydes inden for »116«-nummerserien. De foranstaltninger, der træffes med det formål at lette handicappede slutbrugeres adgang til sådanne tjenester, når de rejser i andre medlemsstater, kan omfatte, at der sikres overensstemmelse med gældende standarder eller specifikationer offentliggjort efter bestemmelserne i artikel 17 i direktiv 2002/21/EF (rammedirektivet).

3. Medlemsstaterne sikrer, at borgerne på passende vis informeres om eksistensen og brugen af de tjenester, der udbydes inden for »116«-nummerserien, navnlig gennem initiativer, som specifikt er rettet mod personer, der rejser mellem medlemsstater.

4. Medlemsstaterne træffer generelle foranstaltninger vedrørende alle numre i »116«-nummerserien i henhold til stk. 1, 2 og 3, og letter derudover borgernes adgang til en tjeneste, der driver en hotline for efterlyste børn. Denne hotline skal være til rådighed på nummer 116000.

(*) EUT L 49 af 17.2.2007, s. 30.«

18) Artikel 28 affattes således:

»Artikel 28

Mulighed for at kalde numre og benytte tjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at de relevante nationale myndigheder, hvor det er teknisk og økonomisk muligt, og bortset fra de tilfælde, hvor den opkaldte abonnent af kommercielle grunde har valgt at begrænse adgangen for parter, som foretager opkald fra bestemte geografiske områder, træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at slutbrugerne kan:

- a) få forbindelse med og benytte tjenester, der bruger ikke-geografiske numre inden for Fællesskabet, og
- b) få forbindelse med alle numre, der udbydes i Fællesskabet, herunder numrene i medlemsstaternes nationale nummerplaner, numrene i ETNS og de internationale frikaldsnumre (UIFN).

2. Medlemsstaterne sikrer, at de relevante myndigheder kan pålægge en virksomhed, der udbyder offentlige kommunikationsnet og/eller offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, i enkelttilfælde at spærre adgang til numre eller tjenester, når svig eller misbrug gør det berettiget, og kræve, at udbydere af elektroniske kommunikationstjenester i sådanne tilfælde tilbageholder relevante indtægter fra samtrafik eller andre tjenester.«

19) I artikel 29 foretages følgende ændringer:

a) stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder kan pålægge alle virksomheder, der driver offentligt tilgængelige telefonitjenester og/eller offentlige kommunikationsnet, at stille de i bilag I, del B anførte yderligere faciliteter til rådighed for slutbrugerne i den udstrækning, det er teknisk muligt og økonomisk bæredygtigt.«

b) stk. 3 affattes således:

»3. Medlemsstaterne kan pålægge de i bilag I, del A, litra a) og e), omhandlede forpligtelser som et generelt krav til alle virksomheder, der udbyder offentlige kommunikationsnet og/eller offentligt tilgængelige telefontjenester, jf. dog artikel 10, stk. 2.«

20) Artikel 30 affattes således:

»Artikel 30

Foranstaltninger for at lette udbyderskift

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle abonnenter med numre fra den nationale telefonnummerplan på anmodning kan bevare deres nummer eller numre uafhængigt af, hvilken virksomhed der udbyder tjenesten, i overensstemmelse med bestemmelserne i bilag I, del C.

2. Nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at prisen mellem operatører og/eller tjenesteudbydere i forbindelse med udbud af nummerportabilitet er omkostningsbaseret, og at eventuelle direkte gebyrer, der skal betales af abonnenterne, ikke virker som en hindring for abonnenternes skift af tjenesteudbydere.

3. Nationale tilsynsmyndigheder må ikke fastsætte detailedstakster for portering af numre på en måde, som kan medføre konkurrenceforvridning, som f.eks. fastsættelse af specifikke eller fælles detailedstakster.

4. Portering og derpå følgende aktivering af numre udføres inden for det kortest mulige tidsrum. Den tid, der anvendes til den tekniske overførsel af nummeret, må under alle omstændigheder ikke tage mere end én dag.

De kompetente nationale myndigheder kan fastlægge den globale proces for portering af numre under hensyntagen til nationale bestemmelser om kontrakter og den tekniske gennemførlighed, herunder om nødvendigt foranstaltninger for at sikre, at abonnenterne beskyttes under hele udbyderskiftet.

5. Medlemsstaterne sikrer, at kontrakter indgået mellem brugere og virksomheder, som udbyder elektroniske

kommunikationstjenester, ikke kræver en binding i den første periode, som overstiger 24 måneder.

6. Uden at det indebærer forbud mod en eventuel mindsteperode for kontraktens varighed, sikrer medlemsstaterne, at vilkår og procedurer for opsigelse af en kontrakt ikke virker som en hindring for skift af tjenesteudbydere.«

21) Artikel 31, stk. 1, affattes således:

»1. Medlemsstaterne kan pålægge virksomheder i deres område, som udbyder elektroniske kommunikationsnet, der anvendes til transmission af radio- og tv-kanaler til offentligheden, en rimelig must carry-forpligtelse for så vidt angår bestemte radio- og tv-kanaler samt supplerende tjenester, navnlig tilgængelighedstjenester for at sikre handicappede slutbrugere behørig adgang, hvis et betydeligt antal slutbrugere af sådanne net anvender dem som deres primære adgang til modtagelse af radio- og tv-kanaler. En sådan forpligtelse pålægges udelukkende, hvis det er nødvendigt for at opfylde målsætninger i almenhedens interesse, som er klart defineret af den enkelte medlemsstat, og forpligtelsen skal stå i et rimeligt forhold til det tilsigtede mål og være transparent.

Medlemsstaterne tager de i første afsnit anførte forpligtelser op til revurdering senest et år efter ... (*), medmindre medlemsstaterne har gennemført en sådan revurdering inden for de foregående to år.

Medlemsstaterne revurderer must carry-forpligtelserne med regelmæssige mellemrum.«;

22) I artikel 33 foretages følgende ændringer:

a) stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer i fornødent omfang, at de nationale tilsynsmyndigheder for så vidt angår alle spørgsmål vedrørende slutbruger- og forbrugerrettigheder i forbindelse med offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, tager hensyn til synspunkter fra slutbrugere, forbrugere (herunder navnlig handicappede slutbrugere), producenter og virksomheder, der udbyder elektroniske kommunikationsnet og/eller -tjenester, navnlig når disse har stor indvirkning på markedet.

(*) Den i artikel 4, stk. 1, anførte dato.

Medlemsstaterne sikrer navnlig, at de nationale tilsynsmyndigheder opretter en høringsmekanisme, der sikrer, at forbrugernes interesser i elektronisk kommunikation får tilstrækkelig vægt i tilsynsmyndighedernes beslutninger for så vidt angår spørgsmål vedrørende slutbruger- og forbrugerrettigheder i forbindelse med offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester.«

b) følgende stk. tilføjes:

»3. Uden at dette indskrænker anvendelsen af nationale regler, som er i overensstemmelse med fællesskabsretten, til fremme af målene for kultur- og mediepolitikken, f.eks. kulturel og sproglig mangfoldighed og mediepluralisme, kan de nationale tilsynsmyndigheder og andre relevante myndigheder fremme samarbejdet mellem virksomheder, der udbyder elektroniske kommunikationsnet og/eller -tjenester, og sektorer, der interesserer sig for fremme af lovligt indhold i de elektroniske kommunikationsnet og -tjenester. Dette samarbejde kan også omfatte koordinering af de almennyttige oplysninger, som skal stilles til rådighed i henhold til artikel 21, stk. 4, litra a), og artikel 20, stk. 1.«

23) Artikel 34 affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at der findes transparente, enkle og prisbillige udenretslige procedurer til behandling af uløste tvister på et område, der er omfattet af dette direktiv, mellem forbrugere og virksomheder, der udbyder elektroniske kommunikationsnet og/eller -tjenester, om vilkårene i eller gennemførelsen af kontrakter om tilrådhedsstillelse af disse net og/eller tjenester. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til sikring af, at sådanne procedurer muliggør en retfærdig og hurtig tvistbilæggelse, og kan, hvor det er berettiget, vedtage en tilbagebetalings- og/eller kompensationsordning. Medlemsstaterne kan udvide disse forpligtelser til også at gælde for tvister, der involverer andre slutbrugere.«

24) Artikel 35 affattes således:

»Artikel 35

Tilpasning af bilag

Foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, og som vedrører nødvendig tilpasning af bilag I, II, III og VI til den tekniske udvikling eller til ændringer i efterspørgslen, vedtages af Kommissionen efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 37, stk. 2.«

25) Artikel 36, stk. 2, affattes således:

»2. De nationale tilsynsmyndigheder underretter Kommissionen om den forsyningspligt, der pålægges de forsyningspligtige virksomheder. Kommissionen underrettes straks om enhver ændring, der berører disse forpligtelser, og om enhver ændring af, hvilke virksomheder der berøres af dette direktivs bestemmelser.«

26) Artikel 37 affattes således:

»Artikel 37

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af det i henhold til artikel 22 i direktiv 2002/21/EF (rammedirektivet) nedsatte kommunikationsudvalg.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a, stk. 1-4, og artikel 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.«

27) Bilag I, II, III og VI erstattes af teksten i bilag I og II til dette direktiv.

28) Bilag VII udgår.

Artikel 2

Ændringer af direktiv 2002/58/EF (direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation)

I direktiv 2002/58/EF (direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) foretages følgende ændringer:

1) Artikel 1, stk. 1, affattes således:

»1. Dette direktiv tager sigte på en harmonisering af nationale bestemmelser, der er nødvendig for at sikre et ensartet niveau i beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder og navnlig privatlivets fred i forbindelse med behandling af personoplysninger inden for den elektroniske kommunikationssektor, og for at sikre fri omsætning af sådanne oplysninger og af elektronisk kommunikationsudstyr og elektroniske kommunikationstjenester i Fællesskabet.«

2) I artikel 2 foretages følgende ændringer:

a) litra c) affattes således:

»c) »lokaliseringsdata«: data, som behandles i et elektronisk kommunikationsnet eller af en elektronisk kommunikationstjeneste og angiver den geografiske placering af det terminaludstyr, som brugeren af en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste anvender«

b) litra e) udgår

c) følgende litra tilføjes:

»h) »brud på persondatasikkerheden«: et sikkerhedsbrud, der fører til hændelig eller ulovlig tilintetgørelse, tab, ændring, ubeføjet videregivelse af eller adgang til persondata, der sendes, lagres eller på anden måde behandles i forbindelse med udbuddet af offentligt tilgængelige kommunikationstjenester i Fællesskabet.«

3) Artikel 3 affattes således:

»Artikel 3

Omfattede tjenester

Dette direktiv finder anvendelse på behandling af persondata i forbindelse med, at offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester stilles til rådighed via offentlige kommunikationsnet i Fællesskabet, herunder offentlige kommunikationsnet med dataindsamlings- og identifikationsudstyr.«

4) I artikel 4 foretages følgende ændringer:

a) titlen affattes således:

»Sikkerhed i forbindelse med behandlingen«

b) følgende stykker tilføjes:

»3. Sker der et brud på persondatasikkerheden, skal udbyderen af offentligt tilgængelige kommunikationstjenester vurdere omfanget af bruddet på persondatasikkerheden, bedømme, hvor alvorligt det er, og overveje, om det er nødvendigt at underrette den kompetente nationale myndighed og den berørte abonnent om bruddet under hensyntagen til de relevante regler fastsat af den kompetente nationale myndighed i overensstemmelse med stk. 4.

Når bruddet på persondatasikkerheden udgør en alvorlig risiko for privatlivets fred for abonnenten, underretter udbyderen af offentligt tilgængelige kommunikationstjenester den kompetente nationale myndighed og abonnenten om bruddet uden unødigt forsinkelse.

Underretningen af abonnenten skal mindst indeholde en beskrivelse af karakteren af bruddet på persondatasikkerheden og omhandle de kontaktpunkter, hvor der kan indhentes flere oplysninger, og den skal indeholde anbefalinger af, hvordan de mulige negative virkninger af bruddet på persondatasikkerheden kan afbødes. Underretningen til den kompetente nationale myndighed skal derudover beskrive følgerne af bruddet, og hvilke modforholdsregler udbyderen har foreslået eller truffet for at håndtere bruddet på persondatasikkerheden.

4. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente nationale myndighed kan fastsætte nærmere regler for, og hvis det er nødvendigt, give instrukser om, under hvilke omstændigheder det er nødvendigt, at udbydere af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester giver underretning om brud på persondatasikkerheden, samt hvilke former og procedurer, der skal anvendes ved underretningen.

5. For at sikre en ensartet gennemførelse af de foranstaltninger, der er anført i stk. 1 - 4, kan Kommissionen efter at have hørt Det Europæiske Agentur for Net- og Informationssikkerhed (ENISA), Artikel 29-Gruppen og den europæiske tilsynsførende for databeskyttelse vedtage anbefalinger om, bl.a. under hvilke omstændigheder informations- og underretningskravene i denne artikel gælder, samt hvilke former og procedurer der skal anvendes.«

5) Artikel 5, stk. 3, affattes således:

»3. Medlemsstaterne sikrer, at lagring af oplysninger eller adgang til oplysninger, der allerede er lagret i en abonnents eller brugers terminaludstyr, kun er tilladt på betingelse af, at abonnenten eller brugeren får klare og fyldestgørende oplysninger, bl.a. om formålet med behandlingen i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF og ret til at nægte den registeransvarlige en sådan behandling. Dette er ikke til hinder for teknisk lagring eller adgang til oplysninger, hvis det alene sker med det formål at overføre eller lette overføring af kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet eller er absolut påkrævet for at levere en informations- og kommunikationstjeneste, abonnenten eller brugeren udtrykkelig ønsker.«

6) I artikel 6 foretages følgende ændringer:

a) stk. 1 affattes således:

»1. Trafikdata vedrørende abonnenter og brugere, som behandles og lagres af udbyderen af et offentligt kommunikationsnet eller en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste, slettes eller gøres anonyme, når de ikke længere er nødvendige for fremføringen af kommunikationen, jf. dog stk. 2, 3, 5 og 6a, samt artikel 15, stk. 1.«

b) stk. 3 affattes således:

»3. Med henblik på markedsføring af elektroniske kommunikationstjenester eller levering af værdiforøgende tjenester er det tilladt udbyderen af en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste at behandle de i stk. 1 omtalte oplysninger i det omfang og tidsrum, som sådanne tjenester eller markedsføringen kræver, hvis den abonnent eller bruger, som oplysningerne vedrører, forudgående har givet sit samtykke hertil. Brugeren eller abonnenten skal på et hvilket som helst tidspunkt have mulighed for at trække sit samtykke til behandling af trafikdata tilbage.«

c) følgende stk. tilføjes:

»7. Trafikdata kan behandles, i det omfang det er strengt nødvendigt for at garantere net- og informationsikkerhed som defineret i artikel 4, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 460/2004 af 10. marts 2004 om oprettelse af et europæisk agentur for net- og informationssikkerhed (*).

(*) EUT L 77 af 13.3.2004, s. 1.«

7) Artikel 13 affattes således:

»Artikel 13

Uanmodet kommunikation

1. Anvendelse af automatiserede opkaldsordninger uden menneskelige indgreb (automatisk opkaldsmaskine), telefaxapparater (fax) eller elektronisk post (herunder short

message service (sms) og multi-media message service (mms)) med henblik på direkte markedsføring kan kun tillades over for abonnenter eller brugere, som forudgående har givet deres samtykke hertil.

2. Uanset stk. 1 kan en fysisk eller juridisk person, hvis denne fra sine kunder modtager deres egne elektroniske adresseoplysninger vedrørende elektronisk post i forbindelse med salg af et produkt eller en tjenesteydelse i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF, anvende disse elektroniske adresseoplysninger til direkte markedsføring af sine egne tilsvarende produkter eller tjenesteydelser, såfremt kunderne klart og utvetydigt har mulighed for let og gebyrfrit, at afvise en sådan anvendelse af de elektroniske adresseoplysninger, på det tidspunkt, hvor de indsamles, og ved hver meddelelse, såfremt kunden ikke fra begyndelsen afviste denne anvendelse.

3. Medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger for at sikre, at uanmodet kommunikation, hvis formål er direkte markedsføring i andre tilfælde end dem, der er nævnt i stk. 1 og 2, ikke er tilladt, enten i forhold til abonnenter eller brugere, som ikke har givet deres samtykke til at modtage sådan kommunikation, eller i forhold til abonnenter eller brugere, som har frabedt sig at modtage sådan kommunikation. Det afgøres i national lovgivning, hvilken af de to muligheder der skal gælde under hensyntagen til, at begge muligheder skal være gebyrfrie for abonnenten eller brugeren.

4. Udsendelse af elektronisk post som led i direkte markedsføring, hvorved identiteten af den afsender, på hvis vegne meddelelsen sendes, tilsløres eller holdes skjult, eller i strid med artikel 6 i direktiv 2000/31/EF eller uden en adresse, som modtageren kan henvende sig til for at få standset sådanne henvendelser, er under alle omstændigheder forbudt.

5. Stk. 1 og 3 finder anvendelse på abonnenter, der er fysiske personer. Medlemsstaterne sikrer endvidere inden for rammerne af gældende fællesskabsret og national lovgivning, at de legitime interesser for abonnenter, der ikke er fysiske personer, nyder tilstrækkelig beskyttelse for så vidt angår uanmodet kommunikation.

6. Uden at indskrænke en eventuel administrativ klageadgang, som blandt andet kan indføres i medfør af artikel 15a, stk. 2, sikrer medlemsstaterne, at fysiske og juridiske

personer, der krænkes af overtrædelser af nationale bestemmelser i medfør af denne artikel og har en legitim interesse i, at sådanne overtrædelser bringes til ophør eller forbydes, herunder en udbyder af elektroniske kommunikationstjenester, der vil beskytte sine legitime forretningsinteresser, kan indlede retsforfølgning med hensyn til sådanne overtrædelser. Medlemsstaterne kan også fastsætte særlige bestemmelser om sanktioner over for udbydere af elektroniske kommunikationstjenester, der ved deres uagtsomhed bidrager til overtrædelser af nationale bestemmelser, der vedtages i henhold til denne artikel.«

8) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 15a

Gennemførelse og håndhævelse

1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. De sanktioner, der pålægges, skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning, og skal kunne anvendes i en periode svarende til overtrædelsens varighed, også selv om overtrædelsen i mellemtiden er bragt til ophør. Medlemsstaterne giver senest ... (*) Kommissionen meddelelse om disse sanktionsbestemmelser og giver omgående meddelelse om senere ændringer af betydning for dem.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente nationale myndighed og, hvor det er relevant, andre nationale organer har beføjelse til at beordre overtrædelser som omhandlet i stk. 1 bragt til ophør.

3. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente nationale myndighed, og, hvor det er relevant, andre nationale organer, har alle de nødvendige beføjelser og ressourcer til efterforskning, herunder beføjelser til at skaffe sig relevante oplysninger, som de måtte have brug for under overvågningen og håndhævelsen af nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv.

4. For at sikre et effektivt samarbejde hen over grænserne om at håndhæve de nationale love, der vedtages i medfør af dette direktiv, og for at tilvejebringe harmoniserede vilkår for

udbuddet af tjenester, der medfører datastrømme hen over grænserne, kan Kommissionen vedtage anbefalinger efter at have hørt Det Europæiske Agentur for Net- og Informationssikkerhed (ENISA), Artikel 29-Gruppen og de relevante tilsynsmyndigheder.«

Artikel 3

Ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004

I bilaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (forordningen om forbrugerbeskyttelsessamarbejde) tilføjes følgende punkt:

»17. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation): artikel 13 (EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37).«

Artikel 4

Gennemførelse i national ret

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv senest den De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Medlemsstaterne anvender disse love og bestemmelser fra den

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 5

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

(*) Den i artikel 4, stk. 1, anførte dato.

*Artikel 6***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i

På Europa-Parlamentets vegne

...

Formand

På Rådets vegne

...

Formand

BILAG I

»BILAG I

BESKRIVELSE AF DE I ARTIKEL 10 NÆVNTE FACILITETER OG TJENESTER (KONTROL MED UDGIFTER), ARTIKEL 29 (SUPPLERENDE FACILITETER) OG ARTIKEL 30 (FORANSTALTNINGER FOR AT LETTE UDBYDERSKIFT)**Del A Liste over de i artikel 10 omhandlede faciliteter og tjenester**

a) Specificerede regninger

Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder med forbehold af bestemmelserne i den relevante lovgivning om beskyttelse af personoplysninger og privatlivets fred kan fastlægge et mindsteniveau for de specificerede regninger, som de udpegede virksomheder (jf. artikel 8) sender til forbrugerne uden beregning, for at disse kan

i) kontrollere og styre, hvilke beløb der er debiteret for anvendelse af det offentlige kommunikationsnet på et fast sted og/eller tilhørende offentligt tilgængelige telefonitjenester, og

ii) følge tilstrækkeligt med i deres forbrug og udgifter og på den måde til en vis grad styre regningernes størrelse.

For en rimelig pris eller gratis kan abonnenterne eventuelt tilbydes en større detaljeringsgrad.

Opkald, der er gratis for den kaldende abonnent, herunder opkald til hjælpetjenester, må ikke figurere på den kaldende abonnents specificerede regning.

b) Gratis selektiv spærring af udgående opkald eller sms eller mms med overtaksering

Herved forstås en gratis facilitet, hvor abonnenten efter anmodning til en udpeget virksomhed, der udbyder telefonitjenester, kan få spærret udgående opkald eller sms eller mms med overtaksering af nærmere bestemte typer eller til nærmere bestemte typer numre.

c) Forudbetalingssystemer

Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder kan forlange, at de udpegede virksomheder giver forbrugerne mulighed for forudbetaling af tilslutning til det offentlige kommunikationsnet og af brug af de offentligt tilgængelige telefonitjenester.

d) Ratevis betaling af oprettelsesgebyrer

Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder kan forlange, at de udpegede virksomheder giver forbrugerne mulighed for at betale for tilslutning til det offentlige kommunikationsnet i flere rater.

e) Ubetalte regninger

Medlemsstaterne tillader, at der træffes nærmere bestemte, rimeligt afpassede, ikke-diskriminerende og offentliggjorte foranstaltninger med det formål at få dækket ubetalte regninger udstedt af virksomheder, der er udpeget i medfør af artikel 8. Disse foranstaltninger skal omfatte bestemmelser om, at abonnenten på forhånd varsles behørigt om eventuelle følger i form af afbrydelse af tjenesten eller afkobling fra nettet. Bortset fra tilfælde af svig, gentagne tilfælde af for sen betaling eller manglende betaling sikres det ved disse foranstaltninger, at det, så vidt det er teknisk muligt, kun er den berørte tjeneste, der afbrydes. Afkobling fra nettet på grund af manglende betaling bør først finde sted, efter at abonnenten har fået en advarsel herom passende tid i forvejen. Medlemsstaterne kan tillade en periode med begrænset service inden fuldstændig frakobling, hvorunder der kun kan foretages visse opkald, som er gratis for abonnenten (f.eks. opkald til alarmnummer 112).

Del B Faciliteter omhandlet i artikel 29

a) Tonesignalering eller DTMF (dual-tone multi-frequency operation)

Herved forstås, at det offentlige kommunikationsnet og/eller offentligt tilgængelige telefonitjenester understøtter brugen af DTMF-toner som defineret i ETSI ETR 207 til end-to-end-signalering gennem nettet, både inden for den enkelte medlemsstat og mellem medlemsstaterne indbyrdes.

b) Nummervisning

Herved forstås, at den kaldte part kan se den kaldende parts nummer, inden samtalen etableres.

Denne facilitet skal udbydes i overensstemmelse med den relevante lovgivning om beskyttelse af personoplysninger og privatlivets fred, navnlig direktiv 2002/58/EF (direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation).

I det omfang, det er teknisk muligt, stiller operatørerne data og signaler til rådighed for at gøre det lettere at tilbyde nummervisning og tonesignalering på tværs af medlemsstaternes grænser.

Del C Gennemførelse af bestemmelserne om nummerportabilitet i artikel 30

Kravet om, at alle abonnenter med numre fra den nationale nummerplan efter anmodning kan beholde deres nummer eller numre uafhængigt af, hvilken virksomhed der leverer tjenesten, gælder

- a) for så vidt angår geografiske numre på et bestemt sted, og
- b) for så vidt angår ikke-geografiske numre på et hvilket som helst sted.

Denne del finder ikke anvendelse på nummerportabilitet mellem net, der udbyder tjenester på et fast sted, og mobilnet.

BILAG II

INFORMATION, DER SKAL OFFENTLIGGØRES I HENHOLD TIL ARTIKEL 21 (TRANSPARENS OG OFFENTLIGGØRELSE AF OPLYSNINGER)

Den nationale tilsynsmyndighed er ansvarlig for, at oplysningerne i dette bilag offentliggøres som foreskrevet i artikel 21. Den nationale tilsynsmyndighed afgør, hvilke oplysninger der skal offentliggøres af de virksomheder, der udbyder offentlige kommunikationsnet og/eller offentligt tilgængelige telefonitjenester, og hvilke oplysninger der skal offentliggøres af den nationale tilsynsmyndighed selv for at sikre, at forbrugerne har mulighed for at træffe et informeret valg.

1. Navn og adresse på virksomheden/virksomhederne

Det vil sige navn og hovedsædeadresse på den eller de virksomheder, der udbyder offentlige kommunikationsnet og/eller offentligt tilgængelige telefonitjenester.

2. Beskrivelse af ydelserne

- 2.1. Omfanget af ydelser, der udbydes
 - 2.2. Standardtakster med en angivelse af de tjenester, der ydes, og indholdet af hvert takstelement (f.eks. tilslutningsafgifter, alle former for brugsafgifter, vedligeholdelsesafgifter), samt nærmere oplysninger om standardrabatter og om særlige og målrettede takstordninger samt eventuelle ekstragebyrer og omkostninger til terminaludstyr.
 - 2.3. Kompensations-/tilbagebetalingspolitik, herunder nærmere oplysninger om eventuelle kompensations- eller tilbagebetalingsordninger.
 - 2.4. Tilbudte vedligeholdelsestyper.
 - 2.5. Standardkontraktvilkår, herunder i givet fald oplysninger om en mindste kontraktperiode, om, hvordan kontrakten kan opsiges, og om procedurer og direkte afgifter i forbindelse med portering af numre og andre identifikationsmidler.
 3. Tvistbilæggelsesordninger, herunder ordninger, der er fastlagt af den pågældende virksomhed.
 4. Oplysninger om rettigheder i forbindelse med forsyningspligtigheder, herunder i givet fald de faciliteter og tjenester, der er nævnt i Bilag I.
-

BILAG III

PARAMETRE FOR TJENESTEKVALITET

Parametre, definitioner og målemetoder for leveringstid og tjenestekvalitet, jf. artikel 11 og 22

For virksomheder, der udbyder adgang til et offentligt kommunikationsnet

Parameter (Note 1)	Definition	Målemetode
Leveringstid for tilslutning	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Fejlhyppighed pr. abonnentledning	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Ventetid for fejlretning	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057

For virksomheder, der udbyder en offentligt tilgængelig telefonitjeneste

Parameter	Definition	Målemetode
Etableringstider for samtaler (note 2)	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Svartider for nummeroplysningstjenester	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Procent funktionsdygtige offentlige mønt-og korttelefoner	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Klager over urigtig fakturering	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Procent mislykkede opkald (Note 2)	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057

Der er tale om version 1.2.1 af ETSI EG 2020 57-1 (oktober 2005)

Note 1

Parametrene bør måles således, at der kan foretages en præstationsanalyse på regionalt niveau (dvs. mindst med en detaljeringsgrad, der svarer til niveau 2 i Eurostats nomenklatur for statistiske territoriale enheder (NUTS)).

Note 2

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at kræve ajourførte oplysninger vedrørende kvalitetsmålene for disse to indikatorer, hvis det kan dokumenteres, at kvaliteten inden for disse to områder er tilfredsstillende.»

BILAG II

»BILAG VI

INTEROPERABILITET MELLEM DIGITALT FORBRUGERUDSTYR SOM OMHANDLET I ARTIKEL 24*1. Fælles krypteringsalgoritme og modtagelse af ukrypterede signaler*

Alt forbrugerudstyr til modtagelse af konventionelle digitale fjernsynssignaler (f.eks. udsendelse via jordbaseret, kabel- eller satellittransmission primært beregnet for fast modtagelse såsom DVB-T, DVB-C eller DVB-S), som i Fællesskabet sælges, udlejes eller på anden vis stilles til rådighed og anvendes til dekryptering af digitale tv-signaler, skal kunne:

- dekryptere signaler baseret på en fælles europæisk krypteringsalgoritme, der administreres af en anerkendt europæisk standardiseringsorganisation, p.t. ETSI
- gengive signaler, der transmitteres ukrypteret, forudsat at lejeren overholder den gældende lejeaftale, hvis der er tale om lejet udstyr.

2. Interoperabilitet mellem analoge og digitale tv-apparater

Alle analoge tv-apparater med indbygget skærm, der markedsføres med henblik på salg eller leje i Fællesskabet, og hvis skærbillede målt diagonalt er større end 42 cm, skal være udstyret med mindst ét stik baseret på en åben grænseflade i overensstemmelse med standarder udarbejdet af en anerkendt europæisk standardiseringsorganisation, f.eks. angivet i CENELEC EN 50 049-1:1997-standard, der muliggør en enkel tilslutning af periferiudstyr, navnlig supplerende dekoderudstyr og digitale modtagere.

Alle digital-tv-apparater med indbygget skærm, der markedsføres med henblik på salg eller leje i Fællesskabet, og hvis synlige skærbillede målt diagonalt er større end 30 cm, skal være udstyret med mindst ét stik baseret på en åben grænseflade (som enten er standardiseret af, eller som overholder en standard, der er overtaget af en anerkendt europæisk standardiseringsorganisation eller er i overensstemmelse med en udbredt industrispecifikation), f.eks. det fælles DVB-grænsefladestik, der muliggør en enkel tilslutning af periferiudstyr, og som skal kunne overføre alle elementer i et digitalt tv-signal, herunder information i forbindelse med interaktive og adgangsstyrede tjenester.«

RÅDETS BEGRUNDELSE

I. INDLEDNING

I november 2007 vedtog Kommissionen sit forslag ⁽¹⁾ til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, direktiv 2002/58/EF om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor og forordning (EF) nr. 2006/2004 om forbrugerbeskyttelsessamarbejde. Dette forslag blev forelagt Rådet den 29. november 2007.

Europa-Parlamentet vedtog sin førstebehandlingsudtalelse den 24. september 2008.

Regionsudvalget afgav udtalelse den 19. juni 2008 ⁽²⁾.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg afgav udtalelse den 29. maj 2008 ⁽³⁾.

Kommissionen vedtog sit ændrede forslag den 6. november 2008.

Rådet vedtog sin fælles holdning den 16. februar 2009.

II. FORMÅL

Det foreslåede direktiv, der er et af tre forslag om revurdering af EU's regelsæt for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, foreslår ændringer i tre lovgivningstekster, direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt, direktiv 2002/58/EF om privatlivets fred og forordning (EF) nr. 2006/2004 om forbrugerbeskyttelsessamarbejde.

Kommissionen sigter i sit forslag til forsyningspligt-direktivet på at behandle de fire væsentligste områder for ændringer, som den har indkredset, nemlig transparens i og offentliggørelse af oplysninger over for brugere, lettere tilgængelighed for handicappede brugere, alarmtjenester og adgang til »112« og grundlæggende tilslutningsmuligheder og tjenestekvalitet (»netneutralitet«).

Kommissionens forslag til direktivet om privatlivets fred omfatter bl.a. følgende spørgsmål: sikkerhed for, at forbrugerne informeres, hvis deres persondata er blevet kompromitteret som følge af sikkerhedsbrud på nettene, øget ansvar til operatører og nationale sikkerhedsmyndigheder for alle elektroniske kommunikationsnets og -tjenesters sikkerhed og integritet, udvidelse af de kompetente myndigheders gennemførelses- og håndhævelsesbeføjelser til bl.a. at bekæmpe spam og tydeliggørelse af EU-reglernes anvendelse på dataindsamlings- og identifikationsudstyr, der benytter offentlige elektroniske kommunikationsnet.

Forordningen om forbrugerbeskyttelsessamarbejde ændres for at styrke samarbejdet om og håndhævelsen af bestemmelserne på tværs af grænserne ved hjælp af en eksisterende fællesskabsmekanisme, der er fastlagt i denne forordning.

⁽¹⁾ KOM (2007) 698 endelig.

⁽²⁾ EUT C 257 af 9.10.2008, s. 51.

⁽³⁾ EUT C 224 af 30.8.2008, s. 50.

III. ANALYSE AF DEN FÆLLES HOLDNING

Generelle bemærkninger

I den fælles holdning er en lang række af Europa-Parlamentets førstebehandlingsændringer (87 af i alt 155) indarbejdet, enten ordret, delvis eller i princippet. De forbedrer eller præciserer teksten til det foreslåede direktiv. Andre ændringer er imidlertid ikke gengivet i den fælles holdning, fordi Rådet har fundet, at de var unødvendige eller uacceptable, eller fordi bestemmelser fra Kommissionens oprindelige forslag i flere tilfælde var blevet slettet eller stærkt omarbejdet. Rådet har især understreget, at det er nødvendigt omhyggeligt at gennemgå forslagene for at opretholde en passende balance mellem proportionalitet og subsidiaritet samt undgå unødvendige byrder for både nationale tilsynsmyndigheder og berørte virksomheder samtidig med, at konkurrencen og slutbrugernes fordele sikres.

Rådet og Europa-Parlamentet har valgt en tilgang, der understreger betydningen af lettere adgang for handicappede brugere. Rådet tilslutter sig også Europa-Parlamentets synspunkt med hensyn til en specifik artikel om harmoniserede numre på harmoniserede tjenester af samfundsmæssig betydning, om end den detaljeringsgrad, som Rådet har valgt, ikke helt følger Parlamentets holdning.

En generel forskel i forhold til Kommissionens forslag er spørgsmålet om udvalgsprocedurer og henvisninger til myndigheden. En anden generel forskel, denne gang i forhold til Europa-Parlamentets holdning, er henvisningerne til indholdet. I begge tilfælde er henvisningerne reduceret til et minimum.

Desuden har Rådet tilføjet eller ændret en række bestemmelser for at gøre formålene med teksten og gennemførelsen heraf tydeligere.

Særlige bemærkninger

Rådets fælles holdning stemmer i vid udstrækning overens med Europa-Parlamentets holdning. De vigtigste punkter, hvor Rådet har valgt en anden tilgang end Europa-Parlamentet eller Kommissionen, er angivet nedenfor.

1) Kontrakter

Rådet støtter de store linjer i Kommissionens forslag, men finder ligesom Europa-Parlamentet, at det er nødvendigt at tilføje flere detaljer om de oplysninger, som kontrakterne skal indeholde, især med hensyn til tjenestekvalitetsparametre, kundeservice og betingelser om en mindste kontraktvarighed i forbindelse med reklametilbud.

2) Tjenesternes kvalitet

Det vigtigste spørgsmål, som Rådet har drøftet, har været, i hvilket omfang og hvordan Kommissionen kunne gribe ind. Den valgte tilgang er at lade tilsynsmyndighederne fastsætte mindstekravene til tjenesternes kvalitet for de virksomheder, der leverer de offentlige kommunikationsnet.

3) Underretning om sikkerhedsbrud

Rådet har indgående behandlet spørgsmålet om oplysninger om brud på sikkerheden. Det har valgt en tilgang, hvorefter udbyderen af en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste kan vurdere, hvor alvorligt sikkerhedsbruddet er, og om det er nødvendigt at underrette tilsynsmyndigheden og/eller abonnenten herom, i modsætning til Europa-Parlamentet, der ikke ønsker at overlade

denne vurdering helt til udbyderen, men hellere vil gøre det obligatorisk at underrette tilsynsmyndigheden i alle tilfælde og at offentliggøre sikkerhedsbruddene. For at sikre et passende harmoniseringsniveau forpligter Rådet medlemsstaterne til at sørge for, at tilsynsmyndighederne kan udsende detaljerede regler om omstændigheder, format og procedurer i forbindelse med de krav vedrørende oplysning og underretning, der gælder for brud på persondatasikkerheden.

Rådets holdning til Europa-Parlamentets ændringer

Rådet har helt, delvis eller i princippet accepteret ændring 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 15, 16, 19, 20, 24, 32, 36, 37, 38, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 51, 53, 55, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 70, 71, 72, 73, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 82, 84, 85, 86, 87, 89, 90, 91, 95, 99, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 118, 119, 129, 131, 132, 138, 141, 144, 149, 150, 151, 152, 165, 180, 181, 182, 188, 189, 192, 193 og 194.

Rådet har ikke accepteret ændring 1, 10, 11, 12, 14, 17, 18, 21, 22, 23, 25, 26, 27, 28, 29, 31, 35, 39, 40, 41, 42, 43, 50, 52, 54, 56, 57, 58, 59, 69, 83, 88, 92, 93, 96, 97, 98, 100, 101, 114, 115, 116, 117, 120, 122, 124, 125, 127, 128, 133, 135, 136, 137, 139, 140, 142, 143, 145, 146, 147, 157, 163, 166, 174, 183, 184, 185, 186, 187 og 190.

IV. KONKLUSION

Rådet mener, at den fælles holdning udgør en afbalanceret pakke af foranstaltninger, der vil bidrage til at fremme konkurrenceevnen, styrke det indre marked og forsvare borgernes interesser.

Den fælles holdning vil sikre, at forbrugerrettigheder fortsat er i fokus i lovgivningspolitikken for denne sektor. Den vil desuden opretholde en passende balance mellem proportionalitet og subsidiaritet samt undgå unødvendige byrder for både nationale tilsynsmyndigheder og berørte virksomheder samtidig med, at konkurrencen og slutbrugernes fordele sikres.

Rådet ser frem til en konstruktiv debat med Europa-Parlamentet med henblik på en hurtig vedtagelse af direktivet.
